

RESPONS KYRKA

JOHANNES MAGNUSSON

Verksamhetsledare Pingst utbildning
johannes.magnusson@pingst.se

I min läsning av artiklarna i detta nummer är det två händelser som dyker i minnet. Händelserna har inte med varandra och göra. Den ena hände rätt nyligen och den andra för flera decennier sedan. Händelserna får illustrera relevansen för mig.

Den första är från en familjegudstjänst. Jag predikade/berättade om hur den unge Samuel lärde sig höra Guds röst med hjälp av den äldre prästen Eli utifrån 1 Sam 3. Det var inte bara så att den äldre lärde den yngre att höra Guds röst. Budskapet som den unge fick var till den äldre. En poäng jag ville lyfta vara att yngre och äldre behöver varandra. I slutet av min återgivning kom jag in på budskapet som Samuel gav till Eli. Väl där insåg jag att budskapet var en dödsdom. Jag ”rundade till” det lite på slutet och sa att Eli fick ett budskap om att han varit dum och därför skulle det inte gå bra för honom. Efter mötet kom en kille i 5–6 årsåldern fram med sin pappa. Med nästan lite gråt i rösten frågade han: ”Vad hände med Eli? Hamnade han i fängelse?” Jag hade inte hjärta att späda på killens oro, utan svarade: ”Ja, något i den stilen”. I efterhand har jag reflekterat över det. Kanske gjorde jag pastoralt rätt i den situationen, samtidigt behöver även den som är ung möta det svåra och hemska.

David Davages och Lena-Sofia Tiemeyers artikel om hur barnbiblar hanterar 1 Sam 17 lyfter dilemmat med hur man hittar balansen att dela det svåra och hemska i Bibelns berättelser med barn. Det finns en risk i att

våld avdramatiseras och banaliseras i vår önskan att mildra berättelsernas hemskheter.¹ Här finns en spännande utmaning: Hur kan vi återge de frälsingshistoriskt viktiga berättelserna utifrån där barnen är och samtidigt låta de hemskare delarna i berättelserna får vara en hjälp i samtalet om verklighetens komplexitet? Det är värt att arbeta med!

Den andra händelsen är från för längre sedan, när jag gick bibelskola. Vi hade några temadagar om drama. Jag kommer ihåg hur provocerad jag blev under ett lunchssamtal med en av dramapedagogerna. Han beklagade att Johannesevangeliet så ofta använde ”judarna” för att beskriva Jesus motståndare. Han menade att det är något som använts genom historien för antisemitism, inte minst i nazityskland. Jag, med min bakgrund och uppväxt i Pingströrelsen, blev dels provocerad av påhoppet på evangelieförfattaren, men framför allt av att någon kunde använda bibelordet på detta sätt – för att legitimera judeförföljelse, ja rentav Förintelsen!

Tomas Poletti Lundström lyfter i sin artikel hur bibelbruk i Pingströrelsen och andra frikyrkor under mellankrigstiden och andra världskriget kunde fungera som bärare av antijudisk rasism.² Det är provocerande läsning att ta del av. För mig som fjärde generationens pingstvän, uppvuxen i Pingströrelsen, är antisemitism ett tankegodt som känns väldigt främmande. Min erfarenhet är den motsatta: Allt jag mött har präglats av en mycket positiv syn på det judiska folket – mer positiv än den i samhället i övrigt. Men även om vi inte ser något av den antisemitismen i Pingströrelsen (eller i andra frikyrkor) i dag, är det viktigt att se på historien med öppna ögon och lära av det som varit. Förhoppningsvis kan det hjälpa oss att ”bruka” Bibeln på bästa sätt!

¹ David Davage och Lena-Sofia Tiemeyer, ”Gamla testamentet för barn? En studie av hur barnbiblar hanterar det dödliga våldet i 1 Sam 17”, *HYBRID* 4 (2026), 58–97.

² Tomas Poletti Lundström, ”Bibeltrogen rasism i nationalsocialismens tidevarv”, *HYBRID* 4 (2026), 212–249.